

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Reiffenstuel, Anaklet

Monachii, 1699

XI. De alijs notabilibus Dubijs circa Sacrificium Missæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40206

Cultum, aque Officium deputata, poterit etiam simplex Sacerdos eam reconciliare aquâ à se benedictâ; prout notat cum alijs Layman *loc. cit. num. 12.* Quamvis decens sit, ac ita consuetum, ut negotium hoc prius Episcopo significetur.

Ecclesia pol-
luta, an re-
concilietur
per celebra-
tionem
Missæ?

135. Addunt nonnulli Auctores, videlicet Sâ *ſ. Ecclesia*, n. 19. Castro, Avila, quando Sacerdos celebrat in Ecclesia polluta, præsertim bonâ fide (imò & malâ fide) iam propter summam virtutem tanti Sacrificii Ecclesiam haberi pro reconciliata. Accedit textus *c. De fabrica, de consecr. dist. 1.* Sed hanc sententiam meritò rejiciunt Layman *loc. cit. num. 13.* Sannig *dist. 5. de Missa, quæst. 10. num. 23.* & alij: cum ea nullo jure fundata sit. Nam textus citatus loquitur de alio casu, ut notat Engel *tit. de Consecrat. Eccles. num. 15.* ubi, quamvis non nihil faveat priori sententiæ, illico subjungit, quod tutius sit, verâ reconciliatione uti, quam sacri Canones præscribunt.

Quid agen-
dum, si du-
rante Missâ
violatur Ec-
clesia?

136. Quæres V. Quid agendum, si durante Missâ contingat Ecclesiam violari? Resp. conformiter Rubricis Missalis, n. 120. relatis, si id accidat ante Canonem, dimittendam esse Missam: secus, si post Canonem. Quid autem sit agendum, quando sub Missæ Sacrificio ingreditur Ecclesiam excommunicatus vitandus: dictum est *Tract. 13. Dist. 2. n. 40.*

Q U Æ S T I O X I.

De alijs notabilibus Dubijs circa Sacrificium
Missæ.

An plures
possint ean-
dem Hosti-
am conse-
crare?

137. **Q**uæritur I. An plures simul eandem Hostiam consecrare possint? Ratio dubitandi est: quia Sacerdotes noviter ordinati, juxta Pontificale Romanum morantur, ut unâ cum Episcopo, eisdem ordinante, proferant verba Consecrationis, & cætera peragant, quæ habentur in Canone Missæ; atqui eo tempore jam habent eisdem Sacerdotes potestatem consecrandi; ergo.

Et quomo-
do?

138. Resp. Possunt plures simul eandem Hostiam consecrare, dummodò formam Consecrationis cum debita intentione simul super eandem Hostiam proferant, & absolvant: quòd si verò unus eorum, intendens absolutè consecrare, alterum in finienda prolatione formæ præveniat, tunc ipse solus consecrabit, non verò alter. Ita communis Theologorum; & ratio hujus potestatis partis est: quia Hostia semel consecrata, est incapax ulterioris Consecrationis.

139. Nec

139. Nec obstat, quod ambo simul inceperint formam Consecrationis proferre. Resp. enim, Consecrationem completè non perfici, nisi post integram prolationem formae Consecrationis, quae rite prolata mox Consecratio Eucharistica est perfecta: unde solus ille consecrabit, qui cum debita intentione consecrandi prius absolvit formam.

140. Quæritur II. Quam igitur intentionem consecrandi simul cum Episcopo debeant formare Sacerdotes noviter ordinati sub ea Missa, sub qua ordinantur? Ratio dubitandi est: quia vix moraliter loquendo possibile est, ut in eodem momento una cum Episcopo finiant formam Consecrationis: unde videtur se-qui, quod si Episcopus prius finierit formam Consecrationis, Sacerdotes noviter ordinati consecrent Hostiam jam consecratam, quod est falsum: vel, si isti præveniant, Episcopus ordinans nihil sit acturus, neque consecraturus, quod est absurdum; cum Episcopus sit principalis Minister, offerens illud Missae Sacrificium.

141. Resp. I. Quod ad praxin atinet, optimum est consilium, ut Sacerdotes noviter ordinati intendant cum Episcopo proferre verba Consecrationis modo, quo possunt meliori; si-ve cum ea intentione, quam juxta sensum, atque ordinationem Ecclesiae, tunc habere debent. Ratio est: quia hoc modo evitatur omne periculum errandi, & quodlibet inconveniens ex præallegatis. Suarez part. 3. tom. 3. disp. 61. sect. 4. & alij.

142. Resp. II. Optimus modus, atque intentio Ecclesiae videtur in hoc consistere, ut Sacerdos noviter ordinatus nullo modo præsumat, neque intendat prævenire Episcopum in consecrando: hoc enim foret magnum inconveniens, quia tunc reverà Episcopus non sacrificaret; eò quod Missae Sacrificium essentialiter consistat in Consecratione, quæ tunc non ab Episcopo, sed à Sacerdote noviter ordinato fieret.

143. Deinde noviter ordinatus Sacerdos habeat intentionem conditionatam, seu potiùs disjunctam, vel consecrandi cum Episcopo, si possit simul cum eo formam absolvere; vel, si id non accidat, verba Consecrationis materialiter solum proferendi, in signum Potestatis Sacerdotalis sibi tunc concessæ. Quinimò sunt multi Authores, quos refert, ac sequitur citatus Suarez, qui tenent, in dicto casu solum Episcopum proferre verba Consecrationis formaliter, seu cum intentione consecrandi; alios verò Sacerdotes noviter ordinatos, proferre ea solum materialiter, seu in signum Potestatis Sacerdotalis sibi tunc concessæ.

H h h h h

Igi.

Igitur ad evitanda quæcunque incommoda proferant Sacerdotes noviter ordinati unâ cum Episcopo verba Consecrationis juxta sensum, atque intentionem Ecclesiæ, ac modo quo possunt meliori: sic enim nullum aderit periculum errandi.

Quid agendum si aqua pro vino infundatur?

144. Quæritur III. Quid agendum, si ex errore Sacerdos infuderit aquam pro vino, idque primùm post Consecrationem advertat? Resp. cum Rubricis Missalis, *Tit. De defectu vini*, & communi Doctorum. Si Sacerdos post verba Consecrationis advertat, vinum non esse positum in Calice, sed aquam, depositâ aquâ in aliquod vas, iterum vinum cum aqua ponat in Calice; & factâ Oblatione, saltem mente conceptâ (idest, formando intentionem consecrandi, & dicendo saltem mentaliter illam Orationem, *Offerimus tibi Domine calicem salutaris*, &c. absque ejus elevatione, neque faciendo cum ipso Crucem super altare) statim debet consecrare, incipiendo ab illis verbis: *Simili modo, postquam conatum est* &c. & Missam profequi.

Quid, si error primùm advertatur post summionem?

145. Et hoc idem faciendum, etiamsi error primùm advertatur post summionem hujusmodi aquæ. Debet enim Sacerdos pariter apponere novum vinum cum aqua in Calice, & factâ Oblatione, saltem mente conceptâ, consecrare, ut supra, & sumere; quamvis non amplius sit jejunis. Siquidem præceptum Divinum de integritate Sacrificij Missæ magis urget, quam præceptum Ecclesiasticum de sumenda Eucharistia à jejunis.

Aut dum aqua habetur in ore?

146. Sed quæres, quid agendum, si Sacerdos, dum potum adhuc habet in ore, priusquam deglutiat, sentiat eum esse meram aquam? Respondent Angelus *ψ. Missa, num. 17.* & Sylvester *ψ. Eucharistia, II, num. 15.* quod, si potest sine scandalo, emittat aquam in Calicem, & extrahat particulam S. Hostiæ, ipsamque aquam reponat in alio vase: & sic accipiat vinum, & consecret, ut supra; ac post summionem Sanguinis, etiam aquam illam sumat, si potest sine periculo vomitûs, vel si timet de vomitu, reponat in Sacratio. Sed cum hoc sit difficillimum, & communiter non careat periculo scandali, præsertim si celebretur in publico; sitque non parva irreverentia, Particulam consecratam, prius Calici in fractione Sacræ Hostiæ immixtam, rursus ex ore in Calicem evomere: hinc benè notat Gavantus *part. 3 in Rubr. Miss. tit. 4. num. 5.* post Suarezium, quod absque scrupulo possit Sacerdos deglutire primum, & rursus consecrare, ac sumere secundum.

147. Possent hoc loco plura similia Dubia, Sacrificium Mis-
sæ concernentia, moveri. Verùm ea exactè, simulque breviter
resolvuntur in Rubricis Missalis, à quolibet Sacerdote benè le-
gendis, atque observandis: hinc ipsa impræsentiarum omit-
tuntur.

Alia Dubia
remissivè

DISTINCTIO VI.

De Sacramento Pœnitentiæ.

QUÆSTIO I.

De institutione, natura, & necessitate Sacramenti

Pœnitentiæ.

1. Pœnitentia dupliciter sumitur, nempe ut est virtus, & ut
est Sacramentum. Pœnitentia ut Sacramentum, est unum,
& in ordine quartum ex septem novæ Legis Sacramen-
tis. Pœnitentia ut virtus non est Sacramentum, sed virtus quæ-
dam: qualis defactò etiam requiritur ad ipsum Sacramentum
Pœnitentiæ ritè ac fructuose percipiendum, cum sit pars ipsius.
Et hanc communiter ad differentiam Pœnitentiæ Sacramenti,
solemus alio nomine vocare *Dolorem de peccatis, cum proposito non
peccandi de cætero*; qui postmodum dividitur in Contritionem, &
Attritionem.

Pœnitentia
sumitur ut
Sacramen-
tum, & ut
virtus.

2. CONCL. I. De Fide est, Pœnitentiam esse verum & pro-
priè dictum novæ Legis Sacramentum. Ita habetur tum ex per-
petuo sensu & traditione Ecclesiæ, tum ex definitione plurium
Conciliorum, ac novissimè Concilij Tridentini *Sess. 14. can. 1. sic*
definientis: Si quis dixerit, in Catholica Ecclesia Pœnitentiam non esse
verè & propriè Sacramentum, pro fidelibus, quoties post Baptismum in peccata
labuntur, ipsi DEO reconciliandis, à Christo Domino institutum: anathe-
ma sit.

De fide est,
Pœniten-
tiam esse
Sacramen-
tum.

3. CONCL. II. Sacramentum Pœnitentiæ tunc præcipuè
Christus Dominus instituit, cum à mortuis excitatus insufflavic
in Discipulos suos, *Joan. 20. dicens: Accipite Spiritum sanctum, quo-
rum remiseritis peccata, remittuntur eis, & quorum retinueritis, retenta
sunt.* Ita communis. Nam optimè S. Concilium Tridenc. *Sess.*
14. cap. 1. ad citatum textum Evangelicum, sic loquitur: Quo tam in-

Est à Christo
institutum.

Hhhhh 2

signi